

Předkvětná 2021

aneb

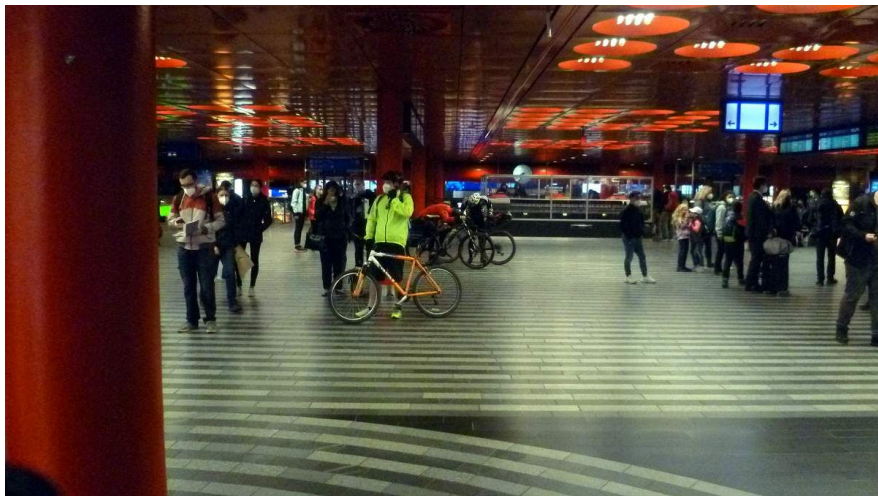
***... i takhle se dá oslavit
Den vítězství...***

Předkvětná

8. a 9.5. 2021

Sobota.

Sraz je na Hlaváku. Dnes pojedeme do Mnichovic, pak k prameni Rokytky a podél ní domů.

O srazu a cestě vlakem není co napsat. Snad jen, že pojedeme jen dva. A zrovna tak pěkná trasa. Takže Lenka a já (Dig).

Již v nadpisu zprávy jste si jistě všimli, že tato výprava bude zase 2x1. Pořád není počasí na spaní venku a stále platí spousta restrikcí naší slavné vlády. Dnes tedy "splujeme" říčku Rokytku. Kilometrově, ani vertikálně o nic nejde, takže bude fůra času na kochání a, to si přiznejme, na lenošení. A proč ne! Všude nás tlačej ke zdi, v práci honěj, ve městě nutěj k dodržování nesmyslů, tak proč si od toho neodpočinout.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	---	0	0	14

Mnichovice. Jsme tady. Vystoupili jsme z vlaku

spolu s několika jinými pasažéry a než jsme se připravili k jízdě, jsme tu sami. Také v této lokalitě to dobře znám, takže vybírám snadnější z tras, kterou nabízí navigace. Z nádraží to znám až do Klokočné, a to čtyřmi cestami.

Máme krásné dopoledne a začínáme zcela netypicky, a to z kopce. Blbý je to, že je to hodně příkré, do zatáček a po kostkách. Takže pěkně zvolna za stálého brzdění. Míjíme Mnichovickou krčmu. Ano, to je ta, ve které před Covidem báječně vařili. Teď ještě přejedeme hlavní a budeme na cyklostezce.

A je to. Od teď máme od aut pokoj. A ještě jedna fajn věc, v dohledu je přístřešek se stoly a lavičkami. A to je to místo pro svačinu. A doplnění Rumínek do krve. Přestože svítí slunce, s teplotou to není žádná sláva. I Lenka se tváří spokojeně, a tak zastavujeme. Konečně, co by to bylo za výlet, který by nezačínal svačinou.

Ano, mají to tu skvostné. A tak jsme pojedli, napili se vysokooktanových čajů – i Lenka jeden vyvezla, a vzdělali se. Jo, jo, celý život se člověk učí. Tady je k tomu určená tabule s popisem koupaliště hned vedle a vůbec kraje okolo.

Ok, tak trochu popojedem. Je tu krásná cyklostezka, vedená pěkně po břehu potoka Mnichovka, krásně po rovině, skrz čerstvé, ještě nerozvinuté

listy na stromech sem proniká sluneční svit laděný do zelena, vítr sem na nás nemůže, je to velmi pěkné. Celé je to však dlouhé asi dva kilometry.

Pak musíme na silnici. Hlavní. Ale jen kousek. Hned odbočujeme k lomu a zase je dobře. Tedy pokud pomínou terénní vlnu, kterou jsme museli zdolat.

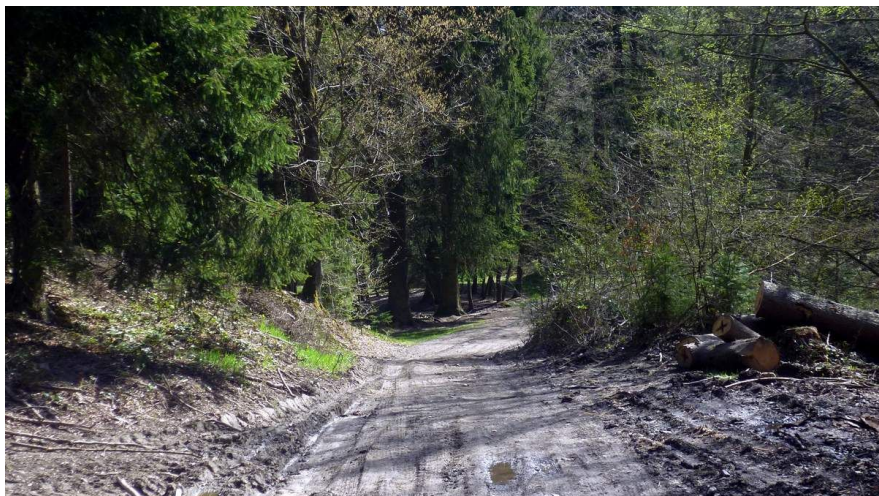
Ocitli jsme se u lomu.

Jsem rád, že je sobota a práci si zdejší dělníci nechávají na pondělí. Všude kolem je klid rušený jen řevem ptáků a smradem kytek. Pravda, tu a tam je slyšet hodně daleko projíždějící auto.

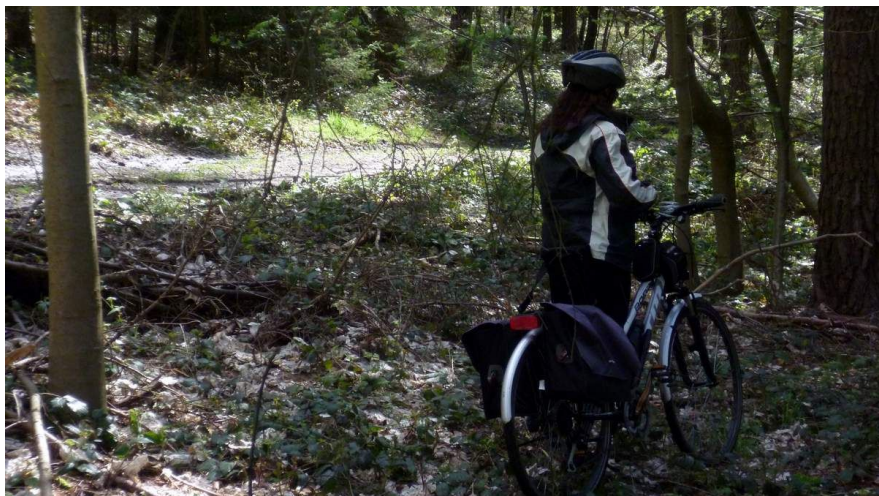
V našem směru se začíná zvedat kopec. Ano, vím o něm, nejde se mu vyhnout. Zatím jedeme po asfaltu a přes nepříznivý sklon se jede obstojně.

Dokonce se jim to tu jmenuje. A to ulice K Údolí raků. No, ulice... Tu a tam domek, nebo chata. A za jednou takovou je to do kopce už docela hodně, a navíc končí asfalt. Pořád je to správně.

Jediné, co správně není, je voda. Je jí tu hodně a samozřejmě tvoří málo průjezdné kaluže. Tohle v plánu nebylo. Ale co chtít, když včera a v noci pršelo. Navíc sem nesvítí slunce, tak to ani nemůže vysychat. Snažíme se těmto vodním dílům vyhýbat, ale jde to velmi obtížně a je to značně namáhavé. Máme kliku, že sem nesvítí slunce a celkově je tu chladněji. Aspoň se nepřehříváme při daném výkonu.

Kopec se zmírnil, ne však přítomnost vody. Jde to až do takových krajností, že několikrát musíme opustit cestu a probíjet se vegetací.

Je to tu hodně kopcovaté a také ze všech stran příkré. Takže to tady tvoří rokle a soutěsky. Jsme v takové výšce, že máme přímo do nich výhled. Mně se to líbí. Co si myslí Lenka, nedokážu odhadnout.

A tak se zvolna suneme nahoru a tu les končí. Zato začíná lidské osídlení. Dlužno přiznat, že místní osadníci si vybrali dobře. Je tu jižní svah s výhledy do daleké, zvlněné krajiny. Až jsme kvůli tomu zastavili.

Tak jo, zase se pohněmež. Začíná asfalt a opět se jim to tady jmenuje. Tentokrát Ke srubům. Postup se stal podstatně méně namáhavým, ale rychlost se nezvýšila. Pořád ještě nejsme nahoře. Ale už to bude. A už to je. Právě jsme vjeli na náves. Víím přesně, kde jsem, ale nepoznávám to tady. Něco se změnilo. A tak mi chvílku trvá nalezení mnou dříve hojně užívané cestičky mezi barákama do lesa. Mám ji. A teď to bude trochu dolů. Bohužel po mokré trávě, a co hůř, dál je louka i s cestou rozryta divokými prasaty. Tak to je blbě. Musíme pěšky. Není to ani moc dlouhé, ani nijak dramatické. Akorát dost špinavé. Prostě mokrá, lepící se hlína. Klika je v tom, že toho prasata nechala na hranici lesa. Dalo by se jet, kdyby tu nestála voda. Už dávno jsem se vzdal myšlenky, že se z výpravy vrátím nezaprasen.

Á, konečně můžeme jet. Lenka je zdejšími krajinnými výjevy uchválena. Ano i mně se tu líbí a jezdím sem rád.

Za chvíli jsme na silnici. Je úžasná. Nesedí vám, že opěvuji silnici? No, to byste tu museli být a vidět a zažít to na vlastního člověka (nebo ženskou – ty to mají ještě silnější). Předně, kousek zpátky je závora. Tedy se sem auta dostanou opravdu jen vyjíměčně. Je tu krásně hladký asfalt, a co mám na této cestě nejraději je to, že ve směru na Prahu je pořád z kopce. Ne nějak hodně nakloněného, ale když se trochu zabere, není třeba nejbližší kilometr

ani šlápnout.

Tuto krásu přerušuje navigace s poznámkou, že “za dvě stě metrů odbočte doprava”. Zpomalujeme. A je tu odbočka. Dál pokračujeme po šotolině. Po rovině. Vyjeli jsme z lesa a navigace říká, že jsme na vybraném místě. Aha, pramen Rokytky. Kdyby mě neupozornila, nevšiml bych si. Podle mapy je sám pramen někde v poli napravo. Ale cedule zapíchnutá na konci můstku, který vyrobili tak, že vyhrabali rejhu napříč cesty, položili do ní betonovou rouru a zase ji zahrabali, říká, že pramen je právě zde. Jo, aspoň trochu to vypadá jako prameniště. Hmm, není tu nic krásného. Já bych to tu upravil a lákal sem turisty. K tomu pár dětských atrakcí, stánek s klobásama... To jsem krásně komerční, co?

Voda bývala kdysi posvátná. Ke studánkám a pramenům se chodilo s velkou úctou, voda vyvěrající z temnot země a pryšící do jasného dne bývala často uctívána. Studánky a prameny bývaly zahaleny tajemstvím a opředeny pověstmi

Pramen Rokytka

Pramen v nadmořské výšce 453 m

Délka toku 36,2 km

Ústí do Vltavy v nadmořské výšce 182 m

Rozloha povodí 140 km²

Po cestě přibírá 17 přítoků

Protéká obcemi Tehovec, Říčany, Nečvice,

Královice, Hájek, Koloděje, Běchovice,

Dolní Počernice, Hosiavice, Řepy,

Hrdlořezy, Hloubětín, Vysočany, Libeň

Název Rokytka, staročesky rotava nebo

takříž nic jiného než staré české

pojmenování pro vrbu

KČT Říčany a obec Tehovec

Vracíme se na opěvovanou silnici. Rokytká teče asi 200 metrů vpravo, přímo u ní cesta není. Jedeme ještě přibližně kilometr a je v cestě závara. Opouštíme krásnou silnici a míříme do vlevo terénu. Teď chvíli pojedeme pod úrovní silnice č.2, po cestičkách hned vedle Rokytky.

Jo, je to tu skvělé. Jsem překvapen, že tady nejsou větší kaluže a trocha bláta na cestě je průjezdná. A vůbec je to tu celé krásně divoké. A koukám, že podobných cestiček je tu víc. Ale pokud chceme sledovat Rokytku, musíme podjet silnici č. 2 velkým podjezdem. Je opravdu velký.

Chvíli trvalo, než mi docvaklo proč. Je to jasné. Rokytká nemá nijak závratný spád. A když se rozleje, byl by tady obrovský trychtýř bránící průtoku. A protože naši předkové dobře věděli, co voda ve větším množství umí, nechali jí tu velikou díru pro snadné odtékání. Pro nás je to atrakce.

Dále zase není nic, co by stálo za záznam. Pořád jedeme divočinou, říčka klidně pobublává vedle nás, svítí slunce, kterému brání stromy, aby dosvítilo až na nás, cesta je kaluží prostá, vertikální vlnění nestojí za zmínku, je prostě krásné odpoledne.

Tato idyla trvala až do Radošovic, k rybníku Jureček, ke stejnojmenné restauraci. Ano, pořád trvají vládní nařízení o zákazu provozu pohostinských služeb, avšak s výjimkou výdejních okének. A tady jedno takové mají. A otevřené. A mají pivo. A to chcem!

Teda levní fakt nejsou. Skoro 60 Kč za dvanáctku. Co se však dá dělat. Je nádherné slunné odpoledne, na slunci je i teplo, cestou jsme toho dost vypotili, je potřeba doplnit. A samozřejmě po neuvěřitelné dřině, kdy to jelo skoro samo, a to i v terénu, musíme odpočívat. Jsem spokojen.

Tak a zase jedeme. Ostrá pravá a do kopce. A na slunci. Naštěstí ne daleko. Ostrá levá a padáme do údolí. Pořád po asfaltu. Bohužel nemůžeme si dovolit let. Kolem druhé třetiny sestupu křížíme hlavní a máme tu stopku. Škoda. Protože naproti je kopec nahoru. Dali jsme přednost a dokud to bylo z kopce, snažili jsme to rozšlapat na nejvyšší možnou rychlost. Povedlo se. Setrvačnost nás vyvezla hodně vysoko a ten kousek se dal už zvládnout.

Navigace nás navedla zase do terénu k Rokytce.

Pořád je to pěkné. Jenom se mi trochu nelíbí, že nemůžeme sledovat přímo tok. Jsme u vodního díla Pacov. Cesta podél něj je neprůjezdná. Zato ta, co nás po ní táhne navigace je hodně vysoko nad hladinou nádrže a zdánlivě míří mimo tok.

Přelezli jsme kopec, slanili dolů a pěšky šli divočinou. A najednou plot a cedule soukromý pozemek. A okolo nic. Aha, podle mapy jsme při divokém sestupu minuli naši cestu. Takže zpět, kousek nahoru a dál po cestě. Přesněji

po pěšině. Pochopitelně pěšky. Jet se tu nedá. Pěšina má boční náklon kolem 20° a dost to klouže. A překáží tu příroda.

Za pár minut jsme z toho venku a dál je to jetelné. I když po šotolině.

Našli jsme se v Nedvězí u Říčán. Teď nějakou chvíli pojedeme po silnici, kousek dál od koryta Rokytky. Jinak to nejde...

Křenice, Královice. Jsme na Východní návratové. Tedy v místech, kde jsem zase doma. Kouknul jsem, jak to tady navigace vymyslela. Jasně, jak jinak. K Markétě. Jménem Markéta oplývají nejen některé moje bývalé partnerky, ale také zdejší rybník a vůbec všechno v okolí. Třeba názvy ulic. Co je podstatné, jedeme zase pěšinami. Ano, změny tu od mojí poslední návštěvy nějaké jsou, ale furt je tu krásné. Bohužel jen k hranicím kolodějské obory. Tady nastal zásadní záblb. V mapách jsou tu cesty. V reálu jejich torza. Kdosi totiž usoudil, že to tady zabere pro sebe a že tu vedou cesty ho nezajímá. Je tu halda cedulí, že soukromý pozemek a na mnoha místech navrženy překážky, které ani pěšák nezdolá. Ještě kousek jdeme vytýčenou trasou. Potíž je v tom, že máme v cestě Rokytku a potřebujeme se dostat na druhý břeh. Je tu několik výběhů chráněných ohradníky. Vyzkoušeli jsme si, že většina jich nefunguje. A je tu uzoučká skulina mezi ohradníkem a ohradou. Pořád se zužuje. Máme však kliku, ohrada je dole poškozená, a tak ji můžeme i s kolama zdolat spodem. Povedlo se. Proč to? Protože na konci toho všeho je můstek přes říčku. Co nám však kalí radost z úspěchu je ohradník hned za můstkem a za ním výběh s koňmi. Jdeme až na můstek. A zase se vyplatilo. Je tu místečko, kudy se prosmeknem. Je to sice příkopem, ale ono to půjde.

A je to. Jsme na cestě. Ta se změnila v silničku a dál v ulici. Jsme v Kolodějích na návsi u rybníka. Na opačném břehu jsou lavičky. Tedy to jediné správné místo pro odpočinek a svačinu.

Dostat se sem nebyl problém, a tak probíhá odpočinek.

Je to paráda. Svítí slunce, ale nepálí, je celkem teplo, svačina nám chutná, právě prožité části trasy jsou dostatečně Hells. Zkrátka není co vytknout.

Za půl hodiny jedeme dál. Pustili jsme se do serpentýny nahoru a hned v první zatáčce ostrá levá a pryč ze silnice. A jsme zase na pěšině u Rokytky.

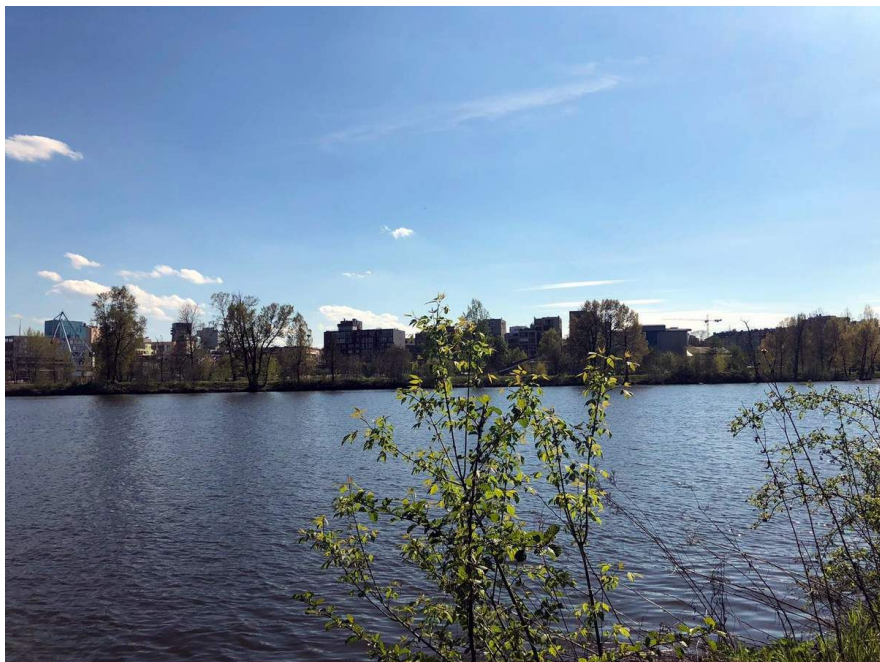

Jede se pěkně. Říčka vedle nás už dávno není ta nitka v mapě jako na začátku, ale pěkně proudící tok. A ten nás dovedl do Běchovic. Tady jsme na semaforu přejeli hlavní a pokračujeme podél koryta. Tady už je zase stezka. Sice jen nebezpečná cesta, ale stihla vyschnout, takže je dostatečně tvrdá.

A teď ostrá pravá a vjíždíme do trojdíry. To je podjezd pod železnici. Má tři tubusy. Jestlipak víte proč?

Za trojdírou ostrá levá a už to drhne. Cestička je sotva znatelná, měkká a mokrá. Jízda vyžaduje značné úsilí. Zato jsme pořád vedle Rokytky a nemusíme do strašného kopce, nahoru na silnici.

Hmm, musíme. Akorát kousek dál. Říčka se nám zbaběle schovala do Počernického rybníka a po jeho břehu se jet nedá.

Vydřeli jsme kola nahoru a jsme na asfaltu a jedeme dolů. Škoda, že je silnice tak rozbitá...

A jsme v Dolních Počernicích a míříme na Hostavice. Je to tu po asfaltu a po rovině. Ještě jsem naplánoval malou atrakci – pojedeme kolem retenční nádrže po cestě u lesa. Vypadá to tady totiž přírodně. Akorát nám pod kolama drkotají zatravňovací dlaždice. Je to tu tak pěkné, že zastavujeme a fotíme. Lenka se při té příležitosti zmínila o jízdním nepohodlí. Na to jsem kontroval dotazem, jestli ví, kde jsme. Ano, správně, na dně retenční nádrže. A co se stane, až se začne naplňovat a později vyprázdnovat?

Aha, já jsem původně myslela, že sem ty dlaždice dal úplný blbec... Lek.

Za několik minut jsme přelezli hráz a našli se v Kyjích u stejnojmenného rybníka. Ano, jsme na Severovýchodní návratovce. Ale nepojedeme ji. Rokytky totiž v místě, kdy obvykle opouštíme přírodu a míříme do sídliště, dělá ostrý pravý obrát a teče podél druhého úpatí kopce směrem do Vysočan a Libně. A protože jsem líný a nechce se mi kopec objíždět, navrhuji zkratku. Tahle je opravdu asi o tři kilometry kratší. Ale jinak splňuje ostatní parametry všech světových zkratk. Nejdříve prudce nahoru po vlhké, kluzké hlíně, a pak sestup místy, kudy se hnala voda. Zvládli jsme to. A jsme u Hořejšího rybníka u bývalého zadního traktu Hloubětínské Tesly. Ano, tady je ta stezka po tělese bývalé vlečky vedoucí od nikud nikam. Ale je to atrakce, a tak ji

použijeme. Ale až za hodinu. Teď musíme nutně zastavit u stánku s okénkem a pivem. Bude to velká oběť, protože jsou tu stolky i lavice a také stojany na kola. Kromě toho svítí slunce a je takové teplo, že jsme odstrojili první tepelnou slupku. No a co se dělá, když se zrovna nejede a je k tomu jídlo, nebo pití? Samozřejmě. Celou tu hodinu jsme prokecali. A za sebe musím říct, že mi ta hodina hodně pomohla. Ne fyzicky, vůbec nevím o cestě, kterou máme za sebou. Ale psychický odpočinek a nabírání slunečních paprsků. A nevím proč, velmi dobře mi na duši udělalo, když kolem projela policejní hlídka na koních a soustředěná na cosi v sídlišti na druhé straně stezky. Při řešení problému kdesi za plotem "přehlédla", že se tu nic nedodrжуze...

Tak, ok, popojedem. Poslední část výpravy. Od ústí Rokytky jsme zhruba tři kilometry. Jsem příjemně překvapen, že téměř celou cestu jedeme po udržované cestě, lemované mnoha hřišti a sportovišti, s množstvím pohybujících se lidí, avšak tak, že si vzájemně nepřekážíme. To, že tady průjezd je, jsem věděl. Ale že je to tu tak pěkné, jsem netušil. A jsme u Libeňského zámku. Vůbec se mi nechce připustit, že za chvíli bude konec výpravy. Jedeme po stezce, spolu s námi pár jízdních nadšenců a hafo pěšáků. Sjeli jsme na říční navigaci a pokračovali po ní. Najednou moje krabička prohlásila: "Ohóó, dorazili jste do cíle". Jsme na soutoku. Lenka říká, že tu nikdy nebyla. Nějak se mi tomu nechce věřit. Že by tudy fakt nikdy nejela?

Ještě několik fotek a loučíme se. Ne nijak srdceryvně, protože se uvidíme zítra na dalším výjezdu. Ale stejně to bylo tak pěkné a pohodové, že je nám líto, že je konec.

Tak jo, jedeme domů. Lenka na metro Nádraží Holešovice, já po svých přes Florenc k Bulharovi, Italskou, Nám, Míru, Americkou, Peruckou, kousek parkem a jsem doma. Teď z výstroje oklepu bláto, proběhnu sprchou, najím se a budu v zásadě připraven na další jízdu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	35,5	---	46,2	13,7	12,9

Neděle.

Sraz je na Kačerově. Během tohoto výjezdu nepoužijeme žádnou dopravu. Není proč. Cílem dnešního snažení je, že budeme sjetí. Ne, počkat, to není ono, jo, jasné, potok Botič bude sjetý. Aha, to taky zní divně. Tak jinak. Sjedeme potok Botič. A zase, jak na potvoru, na kolech. Jízdních. A Kačerov?

Je tu důležitý uzel MHD, s nímž se kříží naše trasa. Předpokládá se, že 50% účastníků, tedy Lenka a Jana přijedou metrem. Možná. Ono u Jany se vlastně pořádně neví. Jede po svých ze své vesničky na Západě, a kdyby chtěla dospět až sem, měla by ještě před startem najeto skoro tolik jako je půlka dnešní trasy. Na druhou stranu, proběhla mailová smršť, s radami, jak to zvládnout bez MHD. A teprve na srazu jsem si uvědomil, že jsem jí radil sice dobře, ale ve všech případech ji nutil vyjet od Vltavy nahoru. A všichni víme, že to není úplně příjemné. Úplně jsem zapomněl, že se dá jet stále po rovině a ocitnout se dole U labutě. Což je místo, které máme v cestě a nelze se mu vyhnout. Tímto se omlouvám.

A teď zpátky na začátek. S Irenou jsme se sešli ráno ve sklepě, provedli kontrolu a dořízení kol, vyvlekli je na ulici a jedeme. Volím trasu, kterou jsem 9 let jezdil do pracovního procesu mého někdejšího zaměstnavatele IKEM. Takže podél Botiče na Michelskou, zadem přes Ohradní, Pekárenskou, Na Liše a pod most D1 na Kačerově. Přes nepříjemné stoupání jsme na místě za 15 minut. Nečekal jsem, že to pojede tak hladce, a tak jsme tu brzy. Nevadí. Zatím zkusíme přeprat řídící jednotku Irenina kola. Jde nám o to vynulovat denní údaje na palubě. Jistě, znám mnoho různých systémů a do značné části jsem pronikl do logiky výrobců. Ale na tohle nestačím. Na žádnou obvyklou kombinaci tří tlačítek jednotka nereaguje. Irena vyvezla návod, a tak se snažím o průnik do myšlenkových pochodů tvůrce zařízení.

Po nějaké době snažení se mi to jakousi náhodou povedlo. Fajn, a teď, jak jsem to udělal? Několik pokusů a z podchodu přichází Lenka i s kolem. Dokončil jsem operaci a ukázal Ireně, jak se to dělá. Přivítali jsme se s Lenkou a konstatovali, že právě minul čas plánovaného odjezdu. A Jana nikde. Počkáme. Nemůžeme vědět co ji potkalo a jak jsem měl možnost ji poznat, určitě dělá všechno, maximální rychlostí, aby tady byla.

Dočkali jsme se po dalších 15ti minutách. Byla naproti a nevěděla, jak se k nám dostat. Irena jí šla naproti a dovedla ji až k nám. Další přivítání, o to radostnější, že opravdu jela z domova po svých až sem, a čas prokoučovala jen proto, že se zamotala tady na Kačerově. Tak, sláva, jsme všichni a jedem.

Technická data:

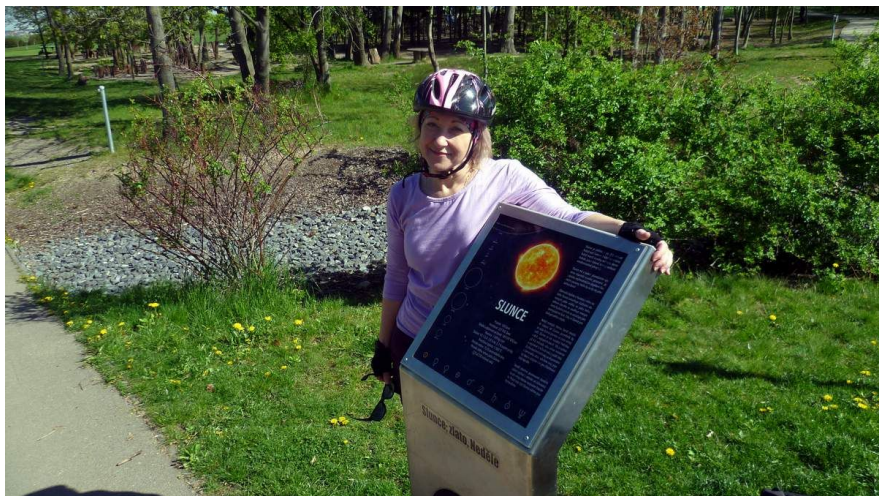
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	---	0	0	15

Nejdříve jsem nastínil začátek trasy, kde sjedeme k Labuti, pak to stříhнем Krčákem, kolem Karla IV., a vylezeme v Kunraticích. Není to nijak složité, ale celou dobu je cesta úzká, místy terénem, a tak nebude možnost upřesňovat věci cestou.

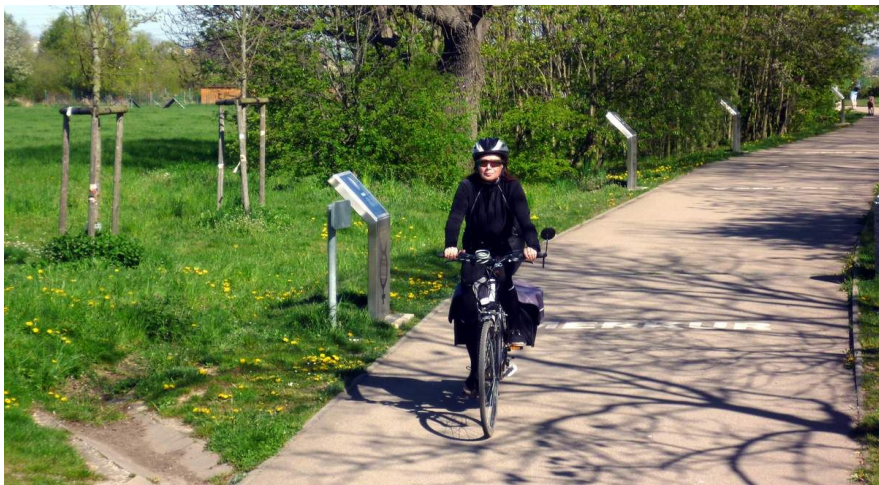
Jedeme. Začínáme směrem dolů. Odtud to ani jinam nejde. Držíme se stezky, kolem Labutě, okolo rybníčka do lesa, podél zadního traktu Thomayerovy nemocnice a IKEMu, nepříjemným vyhoupem ke Karlu IV. Dále lesním terénem k Dolnomlýnskému rybníku. Zase tvrdý vyhoup a zastavujeme u laviček v parčíku. Důvodem je tvořící se bačkora na zadním Lenčině kole. Nepředstavuje to žádný problém. Máme s sebou moji zázračnou elektropumpičku, takže dofukování je spíše atrakce. Ještě několik seřízení a zase jedeme.

Je krásné dopoledne, svítí slunce a hřeje tak, že jsme při zastávce odložili svrchní slupky. Vedu nás po trase okolo Kunratického zámku, místními uličkami ve vilkách, až jsme se ocitli na konci ulice Na jahodách. Tady jsou vesměs chatičky a zahrádky. Podjíždíme Kunratickou spojku, ostrá levá, najíždíme na novou asfaltovou cyklostezku směr Vestec. Jede se skvostně. Rovinka, slunce, lehounký protivětrík a atrakce. Tato se vztahuje k planetární soustavě Slunce. Místní škola si dala práci, aby názorně ukázala vzdálenosti planet od sebe. My přijíždíme od Neptuna. Furt mi to nejde přes zobák. Za nás se učilo, že na konci je Pluto. Ale pár křiklounů z Ameriky si vyřvalo, že Pluto není planeta, a tak bylo ze seznamu vyškrtnuto.

U každé příčné čáry s názvem planety je vedle mimo asfalt info tabule.

A mají to tam velmi dobře a čtivě popsáno. A tak popojíždíme od planety k planetě, sledujeme zmenšující se vzdálenosti mezi nimi,

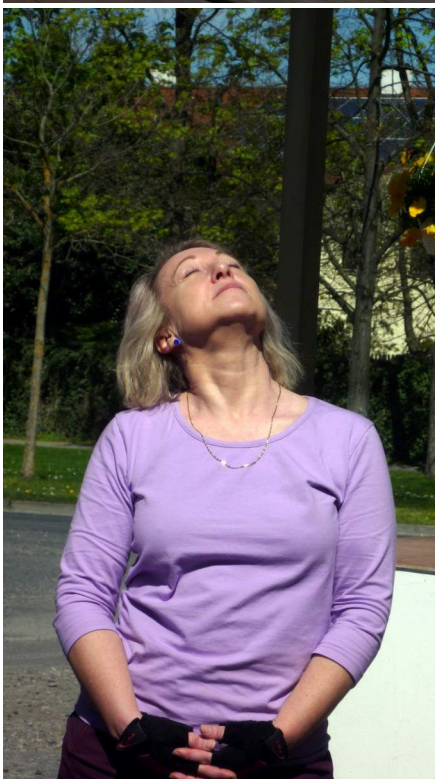
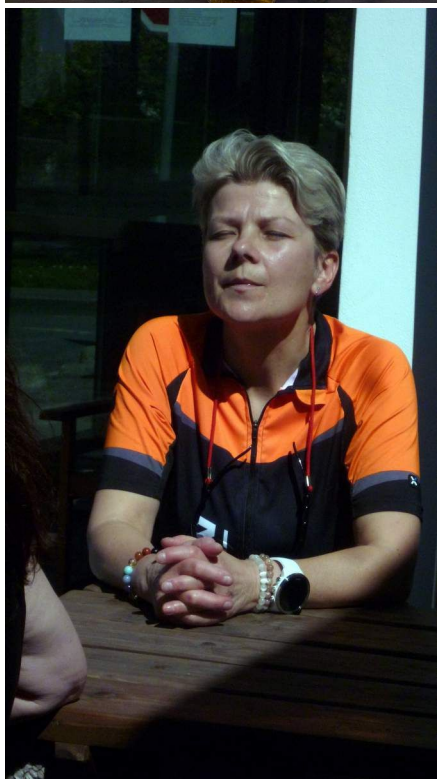

studujeme tabule, až jsme se pročeti ke Slunci. Předpokládám, že to celé byla žákovská práce a určitě na tom hákovali nejméně rok. Neumím si však představit úřední cestu, aby to sem mohli umístit, a co víc, na kolik to celé vyšlo peněz.

Popojedeme. Je tak krásně, že bych si dal pivo. Nadnesl jsem otázku ostatním. Většinou jsem se dočkal povzdechu "Kdyby tak...". Jenomže já mám Eso v krátkém rukávu jízdního dresu. Jsem místní znalec. Před dvěma lety jsem tudy jezdil na detašované pracoviště do Vestce. A kromě jiného mám v paměti výborné vaření v podniku U Klimešů. Zbývá otázka, jestli mají v provozu okénko.

Po necelém kilometru jsme na místě. Venkovní lavice a stoly, okénko v provozu. Máme za sebou sice jen pár kilometrů, ale odpočinek se hodí vždycky.

Dali jsme si každý, co mu bylo milého, důkladně jsme rozebrali světaběh a zase pojedeme.

Pořád je krásně a jede se báječně. Za další záznam stojí jen to, že následující kilometry probíhaly v naprostém klidu a pohodě až k prameni Botiče. Zde otáčíme a podél potoka se vydáváme do Prahy. Nijak nespěcháme, jen přibýlo terénních vložek. Nejsou však nepříjemné. Krajina kolem je placatá, svítí slunce, jede se dobře. A tak se kocháme, kecáme, navzájem se upozorňujeme na zajímavosti a zvláštnosti kolem, prostě veliká krása.

Přijíždíme k nějakému rozsáhlému areálu sportů a her v přírodě. Mají to tu pěkné, čisté a kolem je spousta lidí. A zase jsem překvapen. Průjezd je plynulý, nikdo nikde nikomu nepřekáží. A protože minul čas oběda, chtělo by to nějaké místečko na sezení. A vidím, že se mi přání plní. Stříška, lavice stůl.

Zajeli jsme tam, zasedli a dali se do svačinooběda. A samozřejmě do hodnocení zdejšího okolí, projeté části trasy, a také toho, že to tu Lenka poznala. Jde o to, že je zde velká cyklorozbočka. A zrovna tady jsme se před rokem, kdy jsme tudy projížděli, dozvěděli, že Covid - 19 udeřil, a proto se uzavírá všechno, kde je víc lidí, zakazuje se sport ve všech podobách, tedy i cyklení, a další restrikce. Mně to připadá, vzhledem k prožitému za ten rok, jako dávná minulost.

Po odpočinku poklidně pokračujeme. Pěkně v polích po stezkách.

A jsme v civilizaci. Jmenuje se to tu Průhonice. Botič zde vychytrale zaležá do zámeckého parku, kam za ním na kole nemůžeme. Musíme jet okolo. V reálu to znamená podél zdi obory zdolat krpál k zámku. A jak tak poslouchám ostatní, všichni tu už byli. A tak není divu, že tu nikdo zastavit nechce. Také k tomu přispívá množství zaparkovaných aut, a tedy předpoklad, že je tady na nedělním výletě celý jih Prahy. Pryč odtud!

Pokračujeme po trase, stezkami a cestičkami podél vody a jsme tu sami. Moc se mi tu líbí. Sice to nepotřebujeme, ale je tu další odpočinek. Vlastně jsem jej vyprovokoval já. Potřeboval jsem "za roh" a zrovna jsme projížděli

kolem lavičky v polích.

Jakmile jsme usoudili, že už nás lavička tlačí a chtělo by to se srovnat pomocí sedla na kole, pokračujeme v cestě. Ráz krajiny se nemění, počasí také ne, akorát se cestička rozšířila a zdá se být více používaná. A vidíme, že ano. Cykloprovoz houstne a okolí nese znaky častého používání. Blížíme se ke

Křeslicím. A právě tady jsme si vyzkoušeli manévrování v praštěném terénu. Šlo o to, že zprava přitéká jakýsi močůvodný potůček ústící do Botiče. Je poměrně hluboko zaříznutý do terénu, kolem je to rozježděné od cyklistů a hloubka a šířka je přesně akorát na to, že když se nezvládne manévr, zůstane tam přední kolo trčet. A na dně je pochopitelně bláto. Mně to nepřekvapuje. Jedu první, nikdo mi nepřekáží, a tak najíždím lehce zešikma, abych prodloužil dráhu po úbočích mikroúdolíčka a zabránil tak uvěznění předního kola. Celkem v poklidu jsem to přejel. Stačilo podržet a v momentě kontaktu předního kola s blátem zabrat, a záběr ukončit po výjezdu zadního kola ven. Kontrolou v zrcátku zjišťuji, že Lenka manévruje podobně a v přibližně stejném sektoru jako já. Bohužel přes ni nevidím, jak si poradili ostatní. Zaznamenal jsem však, nějaký halas a veselí. Poznávám Irenin hlas, a tak zastavuju a otáčím se. Co se událo nevím. Vidím jen závěr, a to, že Irena kolo vyvádí z prolákliny pěšky, daleko od místa, kde jsem ji zdolal já. Došla k nám a vyprávěla, co se semlelo. Jana je tu také, tak kousek popojedem. A protože je málo hodin, máme k dispozici fůru času. A tak navrhuju se chvíli válet. Okolnosti nám přejí, protože vjíždíme na krytou loučku a stejný nápad už tu několik lidí mělo. Ukládám se na trávu a rovnám si záda. No to je paráda. Lenka činí totéž kus ode mě, holky zaparkovaly kola a vnutili se na opodál stojící lavičku. Zavírám oči a vychutnávám si klid a pohodu.

Á, tak tohle by nešlo! Přistihl jsem se, že usínám. Rozhlédnutí kolem, vypadá to, že bychom měli popojet.

Zařazujeme se do dění na stezce a jedeme. Zase ne daleko. Je už docela horko a jedno by to určitě spravilo. A zase máme kliku. Jsme na kraji Petrovic a míváme velké travnaté hřiště. A není fotbalové, ale ragbyové. A je tu spousta mladší mládeže některé oděné do stejných dresů, rozdělené do skupin asi po deseti a vypadá to na perný trénink.

Tak tenhle pohled mi vyloženě dělá dobře na játra. Přibližně 50 dětí, 10 dospěláků a doprovod dětí nesedí u počítače, ale jsou venku a něco dělají. Pravda, doprovod většinou cirkuluje kolem stánku s klobásami, limonádou a pivem. A to je i náš případ. A jak vidím, nikdo si zde z nařízení vlády nedělá vrásky. To jsem tak rád, že lidi zůstali normální, a že výkřiky zastánců všech lockdownů, byť v médiích, jsou vlastně jen ojedinělé. Ještě jsem v této souvislosti zaznamenal neodiskutovatelný fakt. Vláda srdnatě vládne a vydává nařízení a opatření, lidi na to, jsa unaveni z celého roku nezdarů a neúspěchů, serou a čísla o nakažených a zemřelých klesají. Dokáže mi někdo vysvětlit kde je co špatně? Podle vládou šířených čísel bychom už všichni museli prodělat Covid 2x...

No, nic. Tady je nádherně, slunce začíná pálit, pivní kompenzace teploty funguje báječně. Vydržel bych tady pěkně dlouho. Ale jedeme se projet, a ne sedět na zemi u stánku.

Pokračujeme v cestě. Za pár okamžiků přijíždíme k Hostivařské přehradě. Zvolňujeme. Vzhledem k mix provozu se tady dá jet jen zvolna. Nejde mi na rozum, že dvacet kilometrů zpátky, na ještě užšími místy si nikdo nepřekážel a tady se někteří můžou posrat, když jej předjíždíme. Musíme. Jízdní kola mají, kromě jiného, i tu nevýhodu, že mají pádovou rychlost. Ano, zní to jako kdybychom mluvili o letadlech. Ale do jisté míry to máme stejné. Pod určitou rychlostí letadlo neletí, ale bere to nejbližší cestou dolů, a kolo spadne na bok. A to rozhodně nechci. Navíc jen kvůli tomu, že je někdo rozcapenej uprostřed stezky a nehodlá se hnout žádným směrem. Jedu první a poněkud agresivně nám razím cestu. Spočívá to v tom, že překážející objíždím velmi těsně a ihned se zařazuji před ně. Funguje to. Májí dojem ohrožení a uhýbají.

Oproti mým jiným průjezdům zde, neregistruju podstatné změny. Málo vody, molo narvané lidmi, dokonce jsou tu i takoví hazardéři, kteří se tady koupou, halda bruslařů, nějací koloběžkáři, pár dobrodruhů na skejtu. Nic neobvyklého. Opouštíme přehradu a navádím nás do terénu, který kopíruje potok. Jsme v Záběhlicích u zámku. Teď kousek po silnici a je tu stezka kolem Hamerského rybníka.

Navádím nás na jižní břeh, kde je vinotéka. A vidíme, že je otevřená a nabízejí tu spousty laskomin. Tak třeba mně se líbí Veltlín. Jsou tu stoly a lavičky, obsazenost cca 75%, po rouškách, nebo respirátorech ani stopa... Je

tu krásně. Jsme sice ve stínu, ale už je opravdu teplo.

Po konzumaci se vydáváme na vlastně poslední část. Nemůžeme však úplně pokračovat podél vody, protože ji zahnali do potrubí a odvedli pod seřazovacím nádražím do Michle. My to bereme nejdříve Záběhlickou, potom U Plynárny, zajíždíme k Michelskému mlýnu, dál je stezka souběžná s ulicí Adamovskou, která nás vyvrhla na Vršovické. Přes, do Petrohradské, ano, bezprostředně míjíme moje a Irenino bydliště, šup na stezku Sámova, pořád

podél potoka do křížení s Peruckou, úhybný manévr na Vršovickou, pod železnicí a brzdíme na semaforech na křižovatce Otakarova – Bělehradská. Jakmile skočila zelená, pokračovali jsme Křesomyslovou, pořád podél potoka, stezkou v Sekaninově, pod Nuselák, kolem Folimanky, na jejímž konci zaležzá Botič do potrubí. Nás ale nezmate. Dojeli jsme k železničnímu mostu, sjuchali na náplavku a zastavili u ústí potrubí, kde se Botič vlévá do Vltavy.

A je to. Máme za sebou další vodní tok.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	34,5	---	49,4	17,8	15,9

Celková technická data

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři lační po výjezdu...: Dig, Lenka, Jana a Irena

95 km
Rozkvetlá

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), Dig (Dig), Kachna (Jač), Lenka (Lek),
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Závěrem:

No, vážení jsem spokojen až tak, že ještě trochu víc a vrněl bych blahem.

A co vy?

Dig.

© Hell's Tour _{club} 2021
Dig
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz